

Meer dan het zusje van

25 juni 2009 | Interview

Ze was bij de Oscaruitreiking aanwezig als vriendin van de producent van de winnende film *Slumdog Millionaire*, speelde als actrice zelf in films met onder andere Leonardo DiCaprio, was net als haar supermodellenzus Karen Mulder model en schreef nu een roman. Saskia Mulder over haar leven als ‘zusje van’, paparazzi en gewichtspetters.

Het is het zevende interview op rij vandaag. De zevende keer dat haar – ongetwijfeld – gevraagd zal worden hoe het is om ‘zusje van’ te zijn. Het zusje van Karen Mulder om precies te zijn, die zich in de jaren negentig samen met Cindy Crawford, Claudia Schiffer en Naomi Campbell tot het rijtje supermodellen mocht rekenen. “Ik weet nog dat ik samen met mijn zus in Parijs liep en er een echtpaar met twee kinderen aankwam,” vertelt Saskia Mulder terwijl ze zich installeert op de bank van het Amsterdamse Ambassade Hotel. “Die vrouw zag mijn zus, begon keihard te gillen en te huilen en riep: ‘Dit is de mooiste dag van mijn leven, dat ik jou mag ontmoeten.’ Ik keek naar die twee kinderen en dacht: godzijdank zijn jullie nog te jong om te beseffen wat jullie moeder zegt. Bizarre taferelen, beangstigend bijna.”

Ze oogt vrolijk, Saskia. Ontspannen, met haar lange in Dieseljeans gestoken benen onder haar lichaam gevouwen. Van vermoedheidsverschijnselen geen spoor, ze vindt het juist ‘onwijs leuk’ om één op één met journalisten te praten. “Als voormalig actrice ben ik press junkets gewend, massale bijeenkomsten met journalisten die allemaal één vraag mogen stellen, waardoor je helemaal geen connectie met die mensen hebt. Dit is veel fijner.”

De aanleiding voor de interviewmarathon is haar recent verschenen boek *Alex*. Een fictief boek met autobiografische elementen waarin het draait om de relatie tussen de twee zusjes Emma en Alex. Emma groeit op als een talentvol violiste, haar oudere zus Alex steunt haar daarin. Totdat Alex een zangtalentjacht wint en alle aandacht plotseling naar háár uitgaat. Haar succes stijgt in sneltreinvaart, fans en paparazzi liggen aan haar voeten, maar er schuilt ook een keerzijde aan het ogenschijnlijk fantastische leven van Alex. Het leidt tot vervreemding van de werkelijkheid én van haar zus.

Zo’n boek schrijf je niet voor niets als je eigen zus Karen Mulder heet. “Het was niet mijn bedoeling om het over mijn zus te hebben, maar tijdens het schrijven van een ander boek kwam het thema ‘zusjes’ steeds weer terug. Daarom besloot ik er alsnog een boek over te schrijven. Het is ook heel erg gek en vaak ook moeilijk geweest om altijd maar ‘het zusje van’ te zijn. Ik had het nodig om al mijn ervaringen in een hokje te plaatsen en te kijken wat die hele periode met me heeft gedaan. Mensen vragen me heel vaak: ‘Hoe is het om het zusje van Karen Mulder te zijn?’ Nu kan ik ze het boek geven en zeggen: ga ervoor!”

Het schrijven van het boek was voor Saskia een therapeutische ervaring. “Vergelijk het maar met het opblazen van een ballon. Er zat een heleboel lucht in mij die eruit moest. Door dit boek te schrijven heb ik alle lucht een plaatsje kunnen geven, er een knopje in kunnen leggen en de ballon los kunnen laten. Zo voelt het echt. Dat is best lekker.” Bang voor opdringerige vragen van journalisten over haar relatie met Karen is ze niet. “Door dit boek kan ik het nu écht hebben over hoe ik de hele periode heb ervaren. Eerder antwoordde ik altijd ontwijkend op dergelijke vragen. Dan zit je toch in een slachtofferrol. Nu

denk ik: kom maar op. Ik heb niks te verbergen, nooit verhalen over mijn zus verkocht of zo, dus ik heb niets om me voor te schamen of me over te verdedigen.”

Saskia praat graag en veel, zo blijkt in de anderhalf uur die volgt. Over het hechte vriendenclubje in haar geboorteplaats Voorburg, haar moeder die geen ster blijkt te zijn in de keuken, maar ook over haar vriend Christian Colson, de Britse producent van de Oscarwinnende film *Slumdog Millionaire*. “Ik was zó zenuwachtig voor de uitreiking van de Oscars. Vooral over de jurk maakte ik me zorgen. Ik had net een nieuwe baan als agent bij een impresariaat in Londen en maakte daar dagen van dertien tot veertien uur, dus ik had heel weinig tijd om een goede outfit te regelen. Maar God, de Oscars, daar kun je niet aankomen in zo maar een jurkje. Ik heb een goede collectie kleding in de kast hangen, maar geen twintig avondjurken. Dus dat was grote paniek.”

Toch zag je er fantastisch uit op de avond van de Oscaruitreiking. “Dat was geheel en al te danken aan mijn goede vriend en ontwerper Ben Mayer die zei: ‘Schat, kom langs en ik regel het.’ Hij had een prachtige witzijden jurk voor me die aan de achterkant een beetje over de grond sleepte, echt heel mooi. Alleen vond ik ‘m wel erg veel op een trouwjurk lijken. Dat loste Ben op door een zwarte band met een grote strik aan de achterkant om mijn middel te bevestigen. Een enorm succes, ik werd de hele avond overladen met complimenten.”

Ben je al lang samen met Christian? Nadenkend: “Drieënhalf jaar. Maar wel met heel veel gaten ertussen. Het is heel erg af en aan geweest tussen Christian en mij.”

Waarom? Lachend: “Omdat een mens wat wisselvallig kan zijn, vooral ik. Maar nu is het aan en dat blijft het ook.”

Terug naar dé jurk. Ben jij iemand die veel tijd besteed aan de juiste look? “Ik houd absoluut van mooie kleding, maar ik moet eerlijk zeggen dat de kans normaal gesproken groter is dat je me op Adidasjes aantreft dan zoals vandaag op hakken van Dior. Maar het is al lang niet meer zo erg als vlak na mijn modellenperiode, nu zo’n tien jaar geleden. Toen had ik echt even een overdosis uiterlijk gehad en heb ik – heel radicaal – mijn haar afgeschoren en droeg ik alleen nog maar makkelijke kleding. Nu vind ik het hartstikke leuk om me af en toe op te tutten. Naar mijn werk draag ik vaak pakken van Joseph, maar ik vind Isabelle Marant en Ann Demeulemeester ook geweldig. Mijn stijl is een mix van klassiek en corky. Het moet altijd net ietsje anders dan anders zijn, alhoewel ik ook erg kan genieten van sommige klassieke stukken van Dior. Uit mijn modellentijd herinner ik me dat ik als ik zo’n jurk aantrok vaak dacht: wauw, ik mag er best wezen. Dat is de kracht van een goede ontwerper. Ben Mayer heeft dat ook. Als je zijn jurken aantrekt, ziet je lichaam er opeens veel beter uit. Niet dat ik van mezelf denk: oh, wat heb ik vreselijke benen of billen, maar in zo’n jurk lijken alle rondingen opeens meer op hun plek te zitten. Dat kan nooit een slecht ding zijn.”

Ben je tevreden over je uiterlijk? “Ja. Misschien klinkt het niet zo bescheiden, maar ik denk dat alles er met mijn 36 jaar nog keurig bij zit. Niet hangt, maar zit. Dat is vooral belangrijk, haha. Het grappige is dat ik nu tevredener ben dan twintig jaar geleden, terwijl je lichaam op die leeftijd esthetisch gezien het mooist is. Maar ik was toen model en had best wel wat complexen, voornamelijk over mijn gewicht. Ik vond mezelf altijd te dik en voor een model was ik dat ook. Cataloguswerk kon ik prima doen, maar de rest... Ik weet nog dat ik een keer ontzettend liefdesverdriet had en daardoor weken niet kon eten. Als een uitgemergeld vogeltje kwam ik bij een casting aan en vervolgens zei de booker: ‘Wat heerlijk om eindelijk eens met een gezond model te werken!’ Terwijl ik op dat moment dunner was dan ik ooit was geweest. De omgekeerde wereld.”

Kreeg je in je modellentijd veel kritiek over je gewicht? “Ja, heel veel. Maar dat is normaal in de modellenwereld. Ze meten je op en als je heupen breder zijn dan 92 centimeter, dan kun je naar huis. Ik

herinner me nog als de dag van gisteren dat een Française van 1,50 hoog en dezelfde breedte tijdens een casting in gebrekkig Engels tegen me zei: ‘*You are very beautiful, but you have a problem with your hips.*’ Ik dacht: ik heb geen problemen met mijn heupen, jij hebt een probleem! En daarbij, mag ik je op de breedte van je eigen heupen wijzen?”

Heb je een bepaalde ‘tic’ overgehouden aan de tijd dat je als model werkte? “Ik let nog steeds heel goed op mijn gewicht. Niet obsessief, maar ik probeer wel gezond te eten, niet ’s avonds laat te snacken en chips – ik heb een grote voorliefde voor chips – te laten staan. Mijn streefgewicht is ergens tussen de 60 en 63 kilogram. Zodra ik daar te veel van afwijk, ga ik gelijk opletten.”

Hoeveel weeg je nu? Lachend: “64 kilo. Maar daar kan ik goed mee leven.”

Saskia is begin twintig als ze – nadat ze is gestopt met haar studie economie start met modellenwerk. Anders dan haar zus Karen heeft ze niet de ambitie om de absolute top in modellenland te bereiken, ze ziet het werk vooral als een makkelijke manier om veel geld te verdienen. “Ik deed vooral Franse en Duitse catalogi waarvoor ik met een wasknijper op mijn rug door weides heen moest springen. En ik deed veel haarcommercials. Dat was hartstikke handig, want daar verdiende ik makkelijk 1.000 euro per dag mee. Met dat geld kon ik de acteursopleiding die ik in Parijs volgde betalen, anders had ik dat kunnen vergeten.”

Fijne bijkomstigheid van het modellenleven is dat zij en haar modellenvriendinnen als koninginnen worden binnengehaald in de hipste clubs en restaurants. “Dat was onwijs raar. Kreeg je opeens een tafel voor jezelf vol gratis flessen Cristal-champagne. Daar zit je dan, als twintigjarige. Ik denk achteraf wel eens dat ik mazzel heb gehad dat ik nog zo groen als gras was, want daardoor kwam het niet in me op dat mensen serieus waren als ze me vroegen of ik een lijntje coke wilde. Dat vond ik gewoon een goede grap. Hetzelfde met oudere heren die goedbedoelde voorstellen deden om voor veel pegels een nachtje met hen door te brengen. Dat vond ik enorm lachen, ik had geen moment het idee dat ze zoiets wel eens echt konden menen.”

Wat is het raarste wat je in die periode hebt meegemaakt? “Dat zou ik niet kunnen zeggen. Ik vond alles spannend en raar, er ging letterlijk een heel nieuwe wereld voor me open. Vooral het reizen vond ik fantastisch, de wereld verkennen, nieuwe mensen ontmoeten. Maar er waren ook een heleboel dingen die ik niet leuk vond. Zo kon ik er persoonlijk best onzeker van worden als ik ergens aankwam en direct werd uitgeoeterd omdat ik een pukkel op mijn gezicht had. Namens mijn huid, sorry! Daarnaast vond ik het modellenwerk vrij monotoon. Als je de cover van *Vogue* doet, dan is dat leuk en creatief. Als je voor de dertigste keer over het strand huppelt voor de Duitse *Otto*, dan is dat vooral saai en eentonig.”

Had je de cover van de *Vogue* wel kunnen halen als je dat had gewild? “Nee, daar had ik een ander niveau van schoonheid voor nodig gehad. Niet dat ik lelijk was, maar ik was op een andere manier mooi. Wat natuurlijk ook meespeelde, was dat Karen op dat moment al aan de top stond en hartstikke bekend was. Omdat wij veel op elkaar lijken, was de kans denk ik nihil geweest dat ik ook tot de lijst supermodellen was gaan behoren. Misschien dat ik wel ietsje verder was gekomen als ik beter mijn best had gedaan, maar ik focuste me vooral op mijn acteursopleiding en zag het modellenwerk vooral als broodwinning. Modellenwerk was gewoon niet op mijn lijf geschreven.”

Waarom niet? “Al dat gedoe met make-up en kleding... Het werkte altijd een beetje op mijn zenuwen. Daarbij vond ik het hele gedoe eromheen vaak een beetje overtrokken. Mensenkinderen, *we’re not curing cancer!* Ik nam het allemaal niet zo serieus, terwijl stylistes, fotografen en andere modellen dat wél deden. En dat moet ook, wil je er iets moois van maken. Als ik naar dingen als *Holland’s Next Top Model* kijk, dan vind ik het ook niet meer dan logisch dat er eerder wordt gekozen voor meisjes die het modellenwerk

belangrijk vinden en er helemaal voor gaan dan voor meiden die het allemaal een beetje gelaten over zich heen laat komen, zoals ik dat deed.”

Wat vind jij – als ex-model – van programma’s als *Holland’s Next Top Model*? “Het is een beetje gênant om op je 36^e te zeggen, maar ik vind die programma’s echt heel erg leuk. Ze doen me denken aan de tijd dat ik net model was. Net als de modellen op tv zat ik samen met allerlei andere modellen, bakvisjes eigenlijk nog, in een pension. Samen verkenden we Parijs, dronken we biertjes, hadden we vriendjes bij de vleet. Helemaal top.”

Had je in die begintijd als model veel contact met Karen? Gaf ze je tips? “Volgens mij sprak ik haar toen vrij geregeld. Zij heeft me ook geleerd om modeshows te lopen. De loopjes moesten toen nog heel sexy, met veel meer poses dan nu, veel konten- en tietenwerk en een lachend gezicht. Ontzettend lachen om dat te leren.”

Sprak je ook met haar over je ervaringen als model? Zij had voordat ze doorbrak natuurlijk hetzelfde meegemaakt als jij. Bedachtzaam: “Haar ervaring was heel anders omdat zij in de tijd dat ik als model begon al een topmodel was. Om nog even terug te komen op je vraag wat het vreemdste was wat ik in mijn modellenperiode heb meegemaakt: dat was dat mensen helemaal gestoord werden als ze mijn zus zagen. Dat vond ik heel vreemd. Dan gingen we samen de stad in en werden we achtervolgd door paparazzi. Of mensen wilden een foto van mij nemen omdat ik de zus van Karen Mulder ben. Waarom? Wat heeft dat voor zin? Ik kan daar met mijn hoofd nog steeds niet bij.”

In een interview vertelde je dat je – toen de grote baas van Elite je vroeg of jij je wilde aansluiten – dacht: ‘Wat gemeen om zoiets te zeggen tegen het lelijke zusje!’ Voelde je jezelf echt zo – het lelijke zusje van? “Ik voelde me niet per se het lelijke zusje, ik vond het vooral een gemene opmerking. Op het moment dat de baas van Elite me die vraag stelde – ik was toen dertien of zo – was er geen haar op mijn hoofd die eraan dacht dat ik ooit model kon worden. Ik was een lange, dunne bonenstaak, niets meer en niets minder.”

En later? Maakte het je niet onzeker dat Karen altijd werd gezien als de knappere zus? “Grappig genoeg ervoer ik dat niet zo. Als je model bent, word je enorm de hemel in geprezen, veel meer dan gezond is. Juist het feit dat mensen zeiden: ‘Je bent een mooie griet, maar niet zo mooi als je zus’ heeft me met mijn beide voeten op de grond gehouden. Het heeft me de balans gegeven die achteraf gezien heel erg goed was. Ik denk dat het heel gevaarlijk is om je eigenwaarde in de vormende tiener- en begin twintigerjaren zo te ontlenen aan je uiterlijk. In die jaren moet je jezelf juist ontwikkelen: grappig worden, intelligent worden, zorgen dat je iets meer bent dan alleen je uiterlijk. Want dat uiterlijk verlies je vroeg of laat, daar is niets aan te doen. En als je dan al die jaren alleen op je uiterlijk hebt vertrouwd, dan kan dat best een probleem worden.”

Net als superster Alex in het gelijknamige boek van Saskia stort Karen Mulder – op het hoogtepunt van haar roem – in. Tijdens een tv-interview met Thierry Ardisson, een goede vriend van Karen in Parijs, krijgt ze een geestelijke inzinking. Ze uit allerlei waanideeën – over de ‘ontelbare’ mensen door wie ze is verkracht, onder wie iemand van het Monegaskische koningshuis, en ze vertelt dat er incest met haar zou zijn gepleegd. Ardisson schrikt zo van het gedrag van Karen dat hij het interview – om haar tegen zichzelf te beschermen – direct afbreekt en de band wist. Iemand die op dat moment in de studio is, klapt echter uit de school en zo lekken de uitspraken toch uit. De paparazzi duikt er direct bovenop en in de media verschijnt het ene na het andere – verzonnen – verhaal over Karen.

Saskia: “Ik vond het schandalig hoe onbeschoft en laag bij de grond dat ging. In mijn boek heb ik een bepaalde anekdote vrij letterlijk overgenomen. Dat was toen een Engelse glossy had geschreven dat Karen

in coma lag. Een volslagen onzinverhaal, maar iedereen was in rep en roer. Ik was die avond uitgenodigd voor de uitreiking van de Comedy Awards en wilde in eerste instantie niet gaan: het is nogal gênant om naar de Comedy Awards te gaan als je zus in coma ligt. Maar ze lag niet in coma, dus ik dacht: ik ga toch. Natuurlijk werd ik direct aangesproken door een journaliste die over mijn zus begon. ‘Ik heb het gelezen, wat erg dat ze in coma ligt, wat afschuwelijk.’ Bleek de volgende dag dat zij journaliste was van het grootste baggerkrantje dat je jezelf maar kunt voorstellen en iets had geschreven in de trant van: ‘Karen lag inderdaad in een coma, maar het gaat nu al wat beter en haar zus Saskia heeft de hele tijd haar hand vastgehouden.’ Zó laag vond ik dat, zo onbeschoft.”

Waarom heb je dat krantje niet aangeklaagd? “Dat kost bakken met geld en wat schiet je er uiteindelijk mee op? Mensen denken: ‘Het staat in de krant, dus het zal wel waar zijn.’ Zo worden dingen die pure onzin zijn toch waarheid.”

Heeft Karen zelf nooit de behoefte gevoeld iets aan die leugens te doen? Lachend: “Dat moet je aan haar zelf vragen.”

Het kon zijn dat jullie daar wel eens over hadden gesproken. “Het heeft gewoon geen zin om een krant aan te klagen. Dan krijgen ze een boete van 1500 euro, nou en? Daarbij: het was mijn leven niet waar ze over geschreven en dat is best moeilijk, natuurlijk.”

Is je boek een afrekening met de media – die er op z’n zachtst uitgedrukt niet al te gunstig van afkomen? “Het is geen afrekening, maar ik heb bepaalde dingen wel opgeschreven zoals ik ze heb ervaren. Sommige mensen hebben zich ronduit bot gedragen en als je even goed kijkt naar de namen in het boek, dan kun je zelf ook wel uitvogelen wie dat zijn. Dan belde zo’n verslaggever op en zei: ‘We hebben wat leuks voor je, kun je terugbellen?’ En dan belde ik terug en zeiden ze: ‘We willen een interview met je zus, kun je haar nummer even geven?’ Hoe leuk is dat voor mij? En als ik dan zei dat ik het nummer niet gaf, werden ze vaak ook nog levenslink. Ik herinner me een journaliste die zei: ‘Ik vind Karen toch wel. Als het niet goedschiks kan, dan maar kwaadschiks.’ Heel bizar.”

Heb je de illusie dat de pers door jouw boek zal veranderen? “Nee, absoluut niet. Maar ik wilde wel – al is het dan in een fictieve situatie – weergeven hoe het eraan toe gaat in de journalistiek. Als sommige journalisten zich daardoor aangesproken, dan klopt dat denk ik best wel.”

Was het schrijven van het boek een emotionele klus? “Ja. Ik heb zes jaar over het boek gedaan en dat is niet voor niets. Er waren een heleboel emoties waar ik nog mee strubbelde, emoties die ik van me af moest schrijven, maar ik moest ook een bepaalde boosheid verliezen. Vooral de boosheid naar journalisten toe. Er zijn dingen gebeurd die vrij ingrijpend zijn geweest, de roem van mijn zus heeft ook op haar best veel impact gehad, en dat is best pittig. Ik had gewoon tijd nodig om klaar te zijn met de status van ‘zusje van’.”

Ben je vaak opnieuw begonnen met het boek? “Ja, maar dat hoort bij schrijven. *Kill your darlings!*”

In een ander interview vertelde je dat het contact tussen jou en Karen op dit moment ‘half-half’ is: het zou aan de beterende hand zijn. Op de vraag of je ouders contact hebben met Karen, gaf je geen antwoord. Hebben zij je boek inmiddels wel gelezen? “Ik heb een heel goed contact met mijn ouders, dus ja, natuurlijk! Mijn moeder heeft het boek afgelopen maandag gekocht en op dinsdagochtend had ze het uit. Daarna wilde mijn vader het gaan lezen, maar dat mocht niet, want mijn moeder wilde het nog een keer lezen. Mijn vader is het nu aan het lezen. Dat vind ik heel schattig. Ze zijn op ouderlijke wijze totaal niet objectief, maar ze vinden het een geweldig boek. Mijn moeder zei ook nog dat ze het niet droog had gehouden tijdens het lezen. Zo lief.”

De inhoud van het boek is – hoewel fictief – vrij persoonlijk. Was het een bewuste keuze je ouders het boek nu pas te laten lezen en niet voor publicatie? “Dat wilde ik wel, maar de tijd ging heel snel.

Daarnaast wist ik van mezelf dat ik het boek met integriteit had geschreven en dat ik geen persoonlijke dingen over mijn ouders in het boek had gezet. Vooral als het in het boek minder goed gaat met de grote zus, lees je weinig over de ouders. Dat heb ik met opzet gedaan, mijn ouders hebben al genoeg meegemaakt.”

En Karen? Heeft zij het boek al gelezen? Nog steeds glimlachend: “Dat moet je aan haar vragen.”

In het boek vinden Emma en Alex elkaar aan het einde van het boek weer. Een happy ending. Hoop je dat het voor jou en Karen ook zo zal eindigen? Beslist: “Ja, dat hoop ik.”

Hoe zie je de toekomst verder voor je? “Ik woon samen met Chris in Londen en dat zal voorlopig wel zo blijven, al probeer ik zo vaak als mogelijk naar Nederland te komen. Als ik hier lange tijd niet ben geweest, dan ga ik het echt missen. Het zijn van die stomme dingen die zorgen dat ik jezelf gelijk weer thuis voelt in Nederland: lekker met mijn ouders televisie kijken, kaasbroodjes op tafel en bitterballen, als ik in Nederland ben ga ik altijd helemaal kaal op bitterballen, heerlijk. Toen ik model was, is er een fase geweest dat ik Nederland heel kneuterig vond. Zag ik iemand fietsen met een regenjas, dan dacht ik: hoe kún je zoiets lelijks aantrekken? Ik vond alles in Parijs veel stoerder en beter en alles in Nederland stom. Nu vind ik het hier juist fijn en prettig. Wie weet kom ik hier over een jaar of drie wel terug met een hele stoet kleine Muldertjes achter me aan.”

Wie is Saskia Mulder?

Saskia Mulder is geboren op 18 mei 1974 in Den Haag. Na het VWO studeerde ze een jaar economie in Rotterdam, daarna vertrok ze naar Parijs. Met haar werk als model betaalde ze daar haar acteursopleiding. Als actrice speelde ze na het beëindigen van haar modellencarrière onder meer in Franse en Britse tv-series als *Hobly City* en *The Book Group* en – naast Leonardo DiCaprio – in de film *The Beach*. In 2005 speelde ze de hoofdrol in de film *The Descent*. Op dit moment werkt Saskia als agent bij een impresariaat. Van haar eerste boek *Gewoon een meisje* werden veertigduizend exemplaren verkocht. Sinds vorige maand ligt haar tweede roman, *Alex* (Uitgeverij De Boekerij) in de winkel.